

De hippie en de theoloog.

In het rumoer'ge Amsterdam,
zat eens een hippie op de Dam,
zijn bijbeltje te lezen,
toen hij iets wonderlijks vernam.
En terwijl er een theoloog langs kwam,
werd God luidkeels geprezen.

De theoloog liep haastig voort,
maar toen hij d'uitroep had gehoord
- Hij schuwde fanatieken -
keek hij opeens geheel verstoord,
want hij verwachtte zulk een woord
niet van zo'n excentrieke.

Hij zag hem zitten op een tree
en zei: "Zeg vriend, deel mij eens mee,
wat is er zo bijzonder ?"
"Nu", zei de hippie, "het idee.....
dat er een pad kwam door de zee,
dat vind ik echt een wonder !"

"Ik moet je zeggen tot mijn spijt",
zei d'ander vol schijnheiligheid,
"dat is gewoonweg larie....
Het is al lang 'n bewezen feit:
't Was heel ondiep toen in die tijd.
Maak dus niet zo'n bombarie...."

De hippie was zichtbaar ontdaan,
en d'ander, die was heengegaan,
dacht hem te overtuigen.
Hij had er niet bij stil gestaan,
wat hij die knaap had aangedaan....
toen hij hem hoorde juichen!

Hij was al bijna bij de brug,
maar keerde op z'n schreden terug,
wel enigszins nieuwsgierig.
En heel verbaasd en ietwat stug
vroeg hij "Vertel mij nu eens vlug:
Wat is er zo plezierig ?"

"Wel, als dat werkelijk zo is,
dan vind ik die gebeurtenis",
zei d'hippie met een schater,
"Nog van veel meer betekenis,
dat Farao verdronken is
in zo'n klein laagje water!"